

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 98/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Д.П. из С., О.П., чији је пуномоћник Д.М., адвокат из П., против тужене Републике Србије, Министарство просвете, О.ш. М.П.-О. из П., уз учешће умешача на страни туженог Б.М. из П., чији је пуномоћник Д.Б., адвокат из П., ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1849/13 од 12.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1849/13 од 12.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П1 1328/10 од 25.02.2013. године, у првом ставу изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи, као незаконита, одлука о расписивању конкурса за пријем у радни однос у О.ш. М.П.-О. у П., наставника историје на неодређено време, са непуним радним временом – 50% радног времена, објављена у „Службеном гласнику РС“ бр. 107/2009 дана 23.12.2009. године, као неоснован. У другом ставу изреке, одбијен је као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи одлука о избору Б.М. за наставника историје на неодређено време, са непуним радним временом и то 50% радног времена и да истој престане радни однос као непрописно заснован. У трећем ставу изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се наложи директору О.ш. М.П.-О. из П. да са тужиоцем и са О.ш. Б.Р. из П. или О.ш. Б.К. из С. приступи закључењу споразума о преузимању тужиоца на радно место наставника историје на неодређено време са непуним радним временом и то 50% радног времена. У четвртом ставу изреке, обавезан је тужилац да умешачу, на име трошкова парничног поступка исплати 33.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1849/13 од 12.06.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Параћину П1 1328/10 од 25.02.2013. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у току школске 2008/2009 године био у радном односу на неодређено време у О.ш. Б.К. из С. и тада је био распоређен на радно место наставника предметне наставе са 5% радног времена. У току 2009/2010 године, тужилац је био распоређен на послове наставника историје на неодређено време са 3,33% радног времена у овој о. ш. – О.ш. Б.К. из С.. Поред тога, у току 2009/2010 школске године, је био распоређен још и у О.ш. Б.Р. из П. на неодређено време са 35% радног времена, као и у О.ш. Б.К. из Д.М. на одређено време са 60% радног времена. Директор О.ш. М.П.-О. из П. донео је одлуку о расписивање конкурса за пријем у радни однос наставника историје на неодређено време, са непуним радним временом и то са 50% радног времена, која је објављена у „Службеном гласнику РС“ број 109/2009, дана 23.12.2009. године. Тужилац није учествовао на овом конкурс, јер није знао да је конкурс расписан. На том конкурс је на послове наставника историје изабрана Б.М. из П., на неодређено време, са непуним радним временом и то са 50% радног времена. Од 07.10.2010. године, тужилац је запослен у О.ш. Б.Р. из П. на неодређено време са 100 % радног времена.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је неоснован тужбени захтев за поништај наведене одлуке о расписивању конкурса за пријем у радни однос, као и одлуке о избору једног од учесника конкурса за наставника историје на неодређено време, а самим тим и тужбени захтев којим је тражено да се наложи директору основне школе за коју је расписан конкурс да са тужиоцем и са основним школама у којима је у то време радио, приступи закључењу споразума о преузимању тужиоца на исто радно место.

Одредбом члана 130. став 6. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ број 72/09), која је важила у време расписивања конкурса, те се у конкретном случају примењује, а која је, поред осталих, касније измењена (измене и допуне су објављене у „Службеним гласницима РС“ број 52/2011 и 55/2013), било је прописано да кандидат незадовољан одлуком о изабраном кандидату може да поднесе приговор органу управљања у року од осам дана од дана достављања одлуке. Одредбом става 8. истог члана, било је прописано да, ако орган управљања у утврђеном року не

одлучи о приговору или ако је кандидат незадовољан другостепеном одлуком, може да се обрати надлежном суду у року од 15 дана.

Како тужилац није учествовао на конкурс, он није улагао ни приговор органу управљања, а није ни неизабрани кандидат по конкурс, па је правилан закључак нижестепених судова да није могао да тражи поништај одлуке о расписивању конкурса, јер нема активну легитимацију да тражи поништај наведене одлуке. Како тужилац није био учесник конкурса, он нема активну легитимацију ни да тражи поништај одлуке о избору кандидата по истом конкурс.

Пошто су неоснована прва два тужбена захтева, неоснован је и тужбени захтев којим је тражено да се наложи директору основне школе да са тужиоцем и са основним школама у којима је у то време радио, приступи закључењу споразума о преузимању тужиоца на радно место попуњено по наведеном конкурс.

Закон о основама система образовања и васпитања нема ретроактивно дејство, па су ревизијски наводи који се у суштини своде на указивање на повреду тужичевог права да буде преузет са листе запослених из члана 131. став 1. Закона, неосновани. Одредбом члана 130. став 2. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ број 72/09), прописано је да директор установе расписује конкурс и врши избор кандидата за пријем у радни однос, док је одредбом става 3. истог члана, прописано да у поступку одлучивања о избору наставника, васпитача и стручног сарадника, директор установе прибавља мишљење органа управљања, након извршене претходне провере психофизичке способности кандидата, док проверу психофизичке способности за рад са децом и ученицима врши надлежна служба за послове запошљавања применом стандардизованих поступака. Одредбом члана 131. став 1. наведеног закона, прописано је да запослени који је у установи у радном односу на неодређено време, а остао је нераспоређен или има статус запосленог са непуним радним временом на основу члана 137. ст. 2. и 3. овог закона, остварује право на преузимање стављањем на листу запослених са које се врши преузимање. Одредбом члана 131. став 2. наведеног закона, прописано је да се листа из става 1. овог члана утврђује до 15. августа за сваку наредну годину, у оквиру школске управе по јединицама локалне самоуправе, а на основу пријава установа о запосленима, који имају право на преузимање, с тим да се право на преузимање остварује споразумом, уз сагласност запосленог. Одредбом члана 137. став 2. истог закона, прописано је да наставник, васпитач и стручни сарадник који је распоређен за део прописане норме свих облика непосредног рада са децом и ученицима, има статус запосленог са непуним радним временом. Одредбом става 3. истог члана прописано је да наставник, васпитач и стручни сарадник који је остао нераспоређен, остварује права запосленог за чијим је радом престала потреба, у складу са законом.

Закон о основама система образовања и васпитања, који је објављен у „Службеном гласнику РС“ број 72/2009 дана 03.09.2009. године, ступио је на снагу дана 11.09.2009. године.

У време када је требало сачинити листу запослених, а то је до 15. 08. 2009. године, овај закон, који је предвидео такву обавезу, још није био на снази. У моменту расписивања наведеног конкурса, 23.12.2009. године, није могла да постоји, односно није могла да буде реализована, обавеза тужене школе да листу запослених из члана 131. наведеног закона, сачини за наредну годину, односно школску 2009/2010 годину,

већ се ова законска обавеза могла реализовати, а тиме и односити само на будући период.

Суд је ценио и остале наводе ревизије, па је нашао да су исти неосновани, јер представљају понављање навода који су већ истицани у жалби, а које је другостепени суд у побијаној пресуди правилно оценио као неосноване, дајући притом разлоге које у свему прихвата и овај суд.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**